

kan modsætte sig alle de andres Ønske. Saa vidt jeg har kunnet forstaa de sønderjydske Medlemmer af det kirkelige Udvalg, naar de har udtalt sig om denne Sag, lagde de en ikke ubetydelig Vægt paa denne Handling, og derfor ønskede ogsaa de allerfleste af dem den bibeholdt. Hvis den samme Følelse deles af de sønderjydske Medlemmer i dette høje Ting, kunde jeg derfor tænke mig, at det maa have skurret noget i Øret paa dem, da Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Moltesen, i Gaar satirisk kaldte det „Ordination“; det har aldeles ikke noget med Ordination at gøre.

I § 20 møder vi en af de Ting, som i Fremtiden bliver henlagt under Menighedsraadet, og hvorved det faar en ikke lille Indflydelse, et ikke lille Ansvar, idet det bliver Menighedsraadet, som skal afgøre, hvem der skal beklæde Kirkebetjentstillingerne, første Gang disse bliver ledige, efter at denne Lov er traadt i Kraft, og hvilke Honorarer der skal gives overensstemmende med de derom gældende Bestemmelser. Jeg hilser denne Paragraf med Glæde, jeg haaber, det skal betyde en god Indflydelse og forhaabentlig en økonomisk Vinding. Jeg kunde dog ønske, at de sidste Ord af denne Paragraf var blevet udeladt, saaledes at der blot kom til at staa, „hvilke Honorarer der skal gives“. Der er nemlig ingen Tvivl om, at de Lønninger og Honorarer, som blev vedtaget i Fjor, er faldet adskillige Sogne og Menighedsraadsmedlemmer alvorligt for Brystet, og der er ingen Tvivl om, at de vil komme til at øge Kirkeskatten indeværende Aar ganske betydeligt. Ved Fremsættelsen fortalte den højtærede Minister os, hvad han i sin Tid havde faaet som Kirkesanger, og hvad der nu blev budt, og der var en ganske betydelig Forskel derpaa. Der er ingen Tvivl om, at megen Kirketjeneste kunde gøres en hel Del billigere, og der kunde saaledes spares betydelige Penge; det kunde vel endogsaa tænkes, at det adskillige Steder kunde gøres ved frivillig Hjælp, og hvorfor saa ikke tage imod den og derigennem lette den økonomiske Byrde, saa vidt det lader sig gøre? Jeg hilser altsaa denne Bestemmelse om, at Menighedsraadene faar Indflydelse paa Besættelsen af Kirkebetjentstillingerne, med Glæde. Fra det kirkelige Udvalg rettede vi en Forespørgsel til den siddende Skolekommission om dens Stilling til dette Spørgsmaal, og vi fik derfra det Svar, at man havde erfaret fra mange Kredse blandt Lærere, at de ønskede Frihed, saaledes at de selv kunde vælge, hvorvidt de vilde være Kirkesangere eller ikke. Det er et Ønske,

jeg synes, vi maa imødekomme, og det bliver der altsaa nu Lejlighed til, naar denne Paragraf kommer til at træde i Kraft.

§ 34 omhandler Præsteembedsbesættelserne og Menighedsraadens Medvirken derved. Efter Ministerens Forslag skal Menighedsraadene i Fremtiden være medvirkende ved alle Embeders Besættelse. Denne Bestemmelse mener jeg er baade god og daarlig. Hidtil var det altid saaledes, at alle Vegne, hvor der er to Præster ved samme Kirke, bliver Kapellanembedet besat direkte af Ministeriet. I Fremtiden skal Menighedsraadene medvirke ogsaa ved Kapellanernes Besættelse, og denne Bestemmelse hilser jeg med Glæde. Jeg synes, det er ganske urimeligt, at nogle bestemte Embeder er undtaget fra Menighedsraadens Medvirken; jeg tror endogsaa at kunne paavise, at det har medført uheldige Forhold. Imidlertid er der dog noget ved det, som ikke tiltaler mig, nemlig at fremtidig faar vi ikke et eneste Embede besat direkte fra Ministeriet, alt skal gaa gennem Menighedsraadene. Saa vidt jeg har kunnet forstaa Præsterne, er det mod deres Ønske, idet man gaar ud fra, at der er en Del Præster, der for at bruge et Udtryk, der blev benyttet i det kirkelige Udvalg, ingen Façade har. De har derfor vanskeligt ved at blive forflyttet. Det kommer maaske slet ikke af, at de er mindre gode Præster eller ikke virker tilfredsstillende, hvor de er, men de har ikke let ved at gøre dette eller hint, som maa gøres for, at et fremmed Menighedsraad kan synes om dem og være med til at indstille dem. En Del af det kirkelige Udvalgs Medlemmer har i Betænkningen udtalt, at de ønskede, at alle Embeder hver sjette Gang skulde besættes direkte fra Ministeriet. Derved vilde denne Skavank i nogen Maade kunne afbødes. Det vilde ikke føles ret meget ude i Sognene, thi saa vidt man har kunnet regne det ud i det kirkelige Udvalg, vil det kun komme til at indtræde en Gang hvert Hundrede Aar eller saa. Jeg skulde derfor meget ønske, om denne eller en lignende Bestemmelse kunde blive optaget i Lovforslaget, saaledes at man kunde afhjælpe den Mangel, der aabenbart er til Stede. I § 39 findes en Bestemmelse angaaende Præstevalg, som jeg kun kan glæde mig over. Den er hentet fra Sønderjylland og gaar ud paa, at naar der i et Sogn er et udbredt Ønske om at faa en bestemt Sognepræst, skal der gennem Biskoppen kunne indkaldes til et Menighedsmøde, og hvis der paa dette afgives $\frac{2}{3}$ af Stemmerne for den vedkommende Præst, skal han kunne indstilles til Udnævnelse